

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 581/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Милунка Арсић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 263/19 од 02.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.02.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 263/19 од 02.04.2019. године - одлуке садржане у првом ставу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 263/19 од 02.04.2019. године - одлуке садржане у првом ставу изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сјеници П 132/17 од 19.11.2018. године, ставовима од првог до петог изреке, одбијени су као неосновани тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се обавеза тужена да на име накнаде штете сваком тужиоцу исплати по 59.543,00 динара, а тужиљи АА 20.229,00 динара, све износе са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате, у року од осам дана под претњом извршења. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж 263/19 од 02.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Сјеници П 132/17 од 19.11.2018. године у ставовима првом до петог изреке. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужене и укинута одлука о трошковима поступка садржана у шестом ставу изреке првостепене пресуде и предмет у укинутом делу враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1 ЗПП учињене пред другостепеним судом.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правно питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Из садржине наведене одредбе произилази да се посебна ревизија може изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права. Због тога, приликом оцене дозвољености посебне ревизије тужилаца нису разматрани ревизијски наводи о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка.

Предмет овог спора је захтев тужилаца за наплату новчаних потраживања из радног односа по основу минималне зараде и доприноса за социјално осигурање, која су им призната решењем стечајног суда, а која нису у потпуности наплаћена у поступку стечаја над ДП „ЂБ“ из ... чији су запослени били тужиоци.

Према Закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, у поступку решавања спорног правног питања, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остале неизмирена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Означени закључак Врховни касациони суд је донео у складу са члановима 180 – 185. ЗПП, у вршењу своје надлежности изван суђења предвиђене у члану 31. Закона о уређењу судова.

Побијана пресуда не одступа од наведеног закључка, код чињенице да није утврђена повреда права тужилаца на суђење у разумном року у стечајном поступку означеног друштвеног предузећа (окончаног током 2009. године), коју су тужиоци могли остварити коришћењем посебног правног средства - уставне жалбе, предвиђене чланом 170. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98 од 10.11.2006. године) у поступку пред Уставним судом, а у складу са члановима 82. – 92. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ број 109 од 28.11.2007. године).

Из наведених разлога, по оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да би се у овом спору дозволило

одлучивање о посебној ревизији тужилаца, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности), ревизија није дозвољена.

Стога је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић